D·N
22/8 1950

Hr Undéns senaste blamage

I söndags vände sig utrikesministern med en blandning av kritik och förmaning till de tidningar som verkar för en nyorientering i svensk utrikespolitik. "Det vore tilltalande", förklarade han, "ifall dessa alliansvänner med hänsyn till statsmakternas hållning lade ner sin propaganda även efter valdagen för att inte försvåra och framkalla missuppfattning om den i demokratisk ordning beslutade utrikeskursen."

Hr Undén som läromästare i vad man bör säga och skriva i utrikespolitiska ting — det är i och för sig en utmaning. Under sina senaste ministerår har hr Undén hunnit med att direkt eller i genomskinliga omskrivningar göra bland annat följande påståenden: att Ryssland ockupation av de baltiska småstaterna var helt i sin ordning på grund av att dessa stater var för obestridliga och ur demokratisk synpunkt inte höll måttet, att den svenska statsledningen står lika främmande för borgerlig kapitalism och för kommunistisk diktatur, dvs. för USA och Ryssland, att en rysk aktion mot Finland inte skulle ändra vår kurs, att svensk socialdemokrati genom att förklarande exempel kan påverka de ryska härskarna i demokratisk riktning. Dessa exempel på grova blamager skulle kunna mångfaldigas; det är inte för mycket sagt att utrikesministerns tal varit och är en svår belastning för Sverige. Den utrikespolitik som följs är dålig, enligt vår uppfattning, men den är lysande i jämförelse med det sätt på vilket den försvaras av sin främste talesman. Hr Undéns kolleger och medarbetare har ett stort ansvar för att de inte mera energiskt inskridit mot en person vars förlöpningar blir så mycket pinsammare som de inte flödar fram ur temperament och lidelse, utan kommer inramade i torka och platthet.

Hr Undén vill ha likriktning: då statsledningen talat skall menigheten vara tyst. Hur djupt odemokratisk denna uppmaning är behöver inte understrykas, inte heller att den i en press med känsla för självständighet och ansvar kommer att totalt ignoreras. Det motbjudande ligger vidare däri att det är en konstlad enighet som anbefalles, vi skall låtsas ha en annan mening än den vi har för att göra hr Undéns politik lättare att genomföra. Det är alla maktägandes gamla älsklingstanke: hur härligt vore det inte att regera utan opposition, att ha pressen som en instämmande kör i fonden, inte som organ för kritik och debatt. Även på andra områden möter vi samma tendens inom den socialdemokrati som sträcker händerna efter statspartiets stabila maktställning och i opposition börjar se ett sabotage mot staten. Utan opposition, utan kritik skulle regleringar och ingrepp knappast observeras, misstagen skulle bli statsmansgärningar. Hr Undén skulle bli en stor utrikesminister, hr Vougt en stor försvarsminister och hr Hall skulle fortfarande vara en stor finansminister. Man förstår att perspektivet lockar — men borde man inte söka hålla tyst om sin längtan?

Alla hoppas på enighet i försvarsfrågan, en enighet som inte skall innebära underskattelse inför någons krav, utan en uppgörelse mellan förhandlande. I utrikespolitiken vore en liknande enighet för den närmaste framtiden möjlig under förutsättning av att minimikraven om skandinaviska underhandlingar och ett klart markerande av västorienteringen uppfylldes. Lägets allvar tycks nu ha gått upp för alla; till och med hr Undén observerar att "Koreakriget angår hela världen". Den första konsekvensen av detta läge är samlingen kring försvarsfrågan i detta ords egentliga mening; den andra konsekvensen borde bli samling kring sådana begränsningar av isoleringspolitiken som är nödvändiga för försvaret och därmed kan bli avgörande för freden.

Diplomater eller spioner

Den rapport om ryska diplomatresor till förbjudna platser i skärgården som nu äntligen kommit bestyrker de uppgifter som tidigare lämnats i pressen: den ryske marinattachén, kommendörkapten Laritchev, har seglat innanför den tillåtna leden och enligt gjorda iakttagelser bedrivit fotografering. Hr Laritchev förnekar detta senare, men har vägrat att utlämna de av honom exponerade filmerna. Att denna vägran är ytterst kompromitterande behöver knappast framhållas.

Inskridandet mot hr Laritchev inskränker sig, enligt vad utrikesdepartementet på särskild förfrågan uppger, till att utrikesdepartementet på särskild förfrågan uppger, till att han av chefen för försvarets kommandoexpedition mottagit "allvarliga erinringar". Detta är ytterst egendomligt. I 1947 års fall, då ryska diplomater i Norrbotten förfarit på liknande sätt, meddelade hr Undén vid en presskonferens att saken påtalats och att de skyldiga skulle hemsändas; han begärde till en början att sistnämnda faktum skulle hemlighållas, men gav med sig då det för honom klarlades att utrikesdeparementet i så fall måste bli föremål för en i realiteten oförtjänt kritik.

Nu frågar man sig om utrikesledningen även denna gång gör ett försök till hemlighetsmakeri. Är hr Laritchev i själva verket anmodad att resa hem, trots att detta förnekas? Och om utrikesdepartementet talar sanning: Varför tillämpar inte samma metoder mot för spionері misstänkts diplomater år 1950 som år 1947?

Den svenska regeringens

medlemmar tävlar i uttryck för neutralitet. Svaret från ryskt håll är det vanliga: det är krigshetsare som styr Sverige. Följande uttalande i Moskvaradion den 18 augusti är karaktäristiskt. Här förklaras att "de styrande kretsarna i Stockholm som bekant alltmer öppet anpassar sin politik efter Washingtons smak samtidigt som de undersöker de äventyrliga krafter i Sverige som verkar för att förvandla landet till en likadan militärbas åt den amerikanska imperialismen som Grekenland och Norge redan har blivit. I dag kan ingen heller bestrida att den svenska krigsmakten alltmer drar in i samarbete med amerikanerna och att de på svenskt territorium existerande militärbaserna alltmer utnyttjas av de amerikanska stridskrafterna, särskilt flyget."

PRESSGRANNAR

Hr Ohlins vädjan om saklighet i den svenska valkampanjen får ett högaktningsfullt mottagande i Aftontidningen (s), som emellertid varken vill avhända sig något att vid lämpligt tillfälle uppfatta enskilda uttalanden i oppositionspressen såsom partitypiska eller upptjäna riktigt renhårigt när det gäller svårdragstagandet från kommunismen:

Socialdemokraterna kan helt instämma i önskemålet, att den avgörande skiljelinjen mellan kommunisterna å ena sidan och de demokratiska å andra sidan markeras. De försök till misstänkliggörande av socialdemokratins hållning till kommunisterna, folkpartiledaren själv och delar av folkpartipressen tillåtit sig, skulle följaktligen tillbakavisas med förgängna. Det låter gott, men det ligger nära till hands att instämma i hr Ohlins förmodan att förhoppningen om "en saklighet av detta slag" kommer att betecknas som ljushål — åtminstone av DN.

I kravet på att den avgörande skiljelinjen mellan demokratiska partier och kommunister skall markeras ligger självfallet också att sådana som — efter den stockholmska socialdemokratins modell — avlyser på målet beträffande skillelinjen eller i praktiken handlar som om den inte fanns härigenom upplevder tadelvärt. Kritiken mot dylika företeelser är helt enkelt nödvändig för att få skiljelinjen så klar som även Aftontidningen torde anse att den bör bli. Man kan jämföra citatet ovan med följande ur Expressen (fp):

Om hr Ohlins fyra punkter uppfylles, skulle de bl. a. innebära att socialdemokraterna klart markerade en starkare samhörighet med liberalerna, arbetare än med kommunistsympatisörer, att de otvetydigt erkände liberalgruppens aktiva, pådrivande roll i det sociala reformarbetet, att de avvisade propagandan om folkpartiets inre splittring och vacklan, att de toge upp en klar polemik med högern även då de samtidigt måste vitsorda att liberalismens framstegsvänlighet var ett skäl, från konservatismen och att klyschorna om folkpartiet som det andra högerpartiet var grundfalska.

Ingen vågar tro på så stora förändringar i ett enda tag, men även ett litet steg dităt vore välkommet.

Folkpartiets effektiva kritik av de socialа förmånsborfallens skadeverkningar har nu lett till ett jiffe om revision i det socialdemokratiska valmanifestet. Formfarande vill emellertid partipressen gärna bagatellisera. Sålunda skriver Arbetet (s):

Det är helt enkelt självklart att vår socialpolitik kan redovisa "kronkar" som skenbart kan te sig orättvisa. Där en inkomstgräns blivit satt för rätten till en social förmån befinner sig helt naturligt likastade fall på andra sidan den uppdragna gränsen. Den olägenheten är mycket väl känd. Det är ingalunda någon folkpartistisk upptäckt. Den upprepar sig på alla de områden där man funnit sig nödsakad att sätta dylika gränser. Att höja dessa gränser avlägsnar inte problemet. Det flyttas bara upp så många pinnhål som inkomstgränsen för en social förmån lyftes upp. Man kan tänka sig en glidande skala från ett visst inkomstläge. Naturligtvis. Men det skall inte glömmas bort, att det moderna Socialt Sverige — som under socialdemokratisk ledning svetsat det gamla förredrande Fattigt-Sverige — har tillkommit under en mycket kort tidrymd. Det är klart att här finns ting att korrigera, rätta till och förbättra.

Oneklingen en väldsam förskrivning av verkligheten att tala om "skenbar orättvisa" i de otaliga fall då personer får sänkt standard som belöning för en merprestation.

Den danska valkampanjen rör sig naturligtvis i hög grad kring den votering som gav direkt anledning till upplösningsvalet, alltså kring graden av frihet respektive statsreglering i landets utrikesbandel. Socialdemokraterna häller på vida mer omfattande restriktioner än riksdagsmajoriteten gick med på, medan oppositionen talar för så liberala riktlinjer som möjligt. Tidningen Information (partilös) försöker klargöra den grad av förebrifbet som kan finnas för de styrande när väl valet är över:

"To ting maa anses for sikre, uanset hvilken farve eller farvesymfoni den kommende regering vil bære til skue. Det ene er, at den nu gennemførte stramning af importreguleringen ikke straks kan ophæves i sin fulde udstrækning. En borgerlig regering kan foretage symbolske tilbageføringer til den høje liste, men den kan ikke med sin bedste vilje slippe for at følge restriktionernes "farlige og ufrie vej" et stykke! Dertil er valutasituationen for alvorlig og alle andre midler imod den for langsomt virksomme.

Men det andet sikre er, at paa længere sigt kan selv en socialdemokratisk fleriaaregering, om en saadan var tænkelig, ikke stille Danmark udenfor "de frie folks økonomiske fællesskab". Den kan anføre aldrig saa mange og aldrig saa gode argumenter for, at vi rammes haardere af liberaliseringen end andre lande. Fælsbolee og fortsætter den i Paris liberaliseringsdinjen, vil vore argumenter for eller senere blive fejet af bordet med en usammenlig bemærkning om, at vi aabenbart ikke ønsker at paatage os den nødvendige tilpasnings byrder. Vi kan forhabe vor tilslutning med nogle maaneder og nogle procenter, men vi kan ikke vægt fare en anden politik end det øvrige Vesteuropa.

På kort sikt kan Danmark, sammanfattar den eiterade tidningen, inte fortsätta liberaliseringen, men på lång sikt måste den fortsättas. Det verkliga problemet är därför hur den inre ekonomiska balansen skall kunna återställas. Vi ovenskar kännare igen problemställningen från 1947 och 1948.

Varför ingen ingenjörsdebatt?

Av tekn. dr Åke Holmberg

NAR I TAL eller skrift två eller flera av (som det med självgod överdrift heter) våra duktiga svenska ingenjörer träffar samman för att dryfta yrkets angelägenheter borde man kunna vänta sig en glödande diskussion. Att allmänheten märker litet eller intet därav skulle ha en naturlig förklaring i att diskussionen i fråga ingenjörssammanslutningar och i deras tidskrifter.

I själva verket är emellertid situationen den att det praktiskt taget inte förekommer någon svensk ingenjörsdebatt.

För den som med läkarnas ide vill dryfta dagens problem inom yrket är svenska ingenjörsföreningars sammanträden ingen lämplig miljö. Typen är väl känd av alla som en gång upplevt ett sådant möte. Programmet är så avpassat att sedan föredraget (eller ofta föredragen) hållits och sedan de välkända personerna gjort sina välkända yttranden måsten skall vara färdig. Om till äventyrs någon skulle missförstå situationen och vilja förlänga planen med diskussion, lämnar klubbmästaren raskt ett meddelande av innebörd att brännvinet håller på att bli varmt och maten kall. Inför detta argument avbryts alla förhandlingar, och återsamling sker vid matbordet. Som en eftergift åt yrket meddelas att eventuella frågor kan framställas vid konjaken. Då drunknar de antingen i sorlet eller i den engagerade lutsångarens olåt.

Nå, men debatten i tidskrifterna; den borde inte rimligen kunna hämmas av mat och brännvin? När man ser hur stort utrymme dagspressen kan lämna åt frågan huruvida en dikt bör sakna rim och reson eller endast det ena, och när den ändå är i stånd att ta med allt väsentligt om dagens krig och våldtäkter, och när man ser hur många som anser sin synpunkt på frågan vara värd att offentliggöras, säger man sig att ingenjörstidskrifterna, som är lämnade åt ett begränsat läsenumerade, borde överflöda av en livlig debatt. Så är ingalunda fallet. Att publicera någonting i en svensk ingenjörstidskrift är mutatis mutandis som att sitta hemma och meta i badkaret. Det kan för övrigt inte gärna vara annorlunda när den dominerande tidskriften har som ett klart och ofta uttalat mål att publicera artiklar med stort "lärvärde", samvad menas att de skall vara sådana att de kan bli lektyr för så stor del av läsekretsen som möjligt. Enkel förströelse väger sålunda där tyngre än omsorgen om teknikens utveckling.

Vad är nu anledningen till detta sakernas tillstånd?

Det är inte så att ingenjörsproblemen är höjda över debatt. Naturen är så komplicerad att endast i unusuella och små delar därav kan ges en hanterlig beskrivning. Lämpad för användning i ingenjörernd beräkningar. Tekniken måste således baseras på en mängd, ofta bristfälligt verifierade, approximationer och är alltid högst diskutabel.

Det är inte heller så att ingenjörsproblemen är oviktiga och därför inte värda debatt. Kostnaden för det goda som den materiella kulturen har att bjuda beror till stor del på vilka metoder ingenjörerna använder. Det är ett samhällsintresse att genom en fri debatt tekniken söker sig fram mot större effektivitet och större fullkomning. Det är nämligen samhället i ordets vidaste bemärkelse som har att betala.

Min tro är att de svenska ingenjörerna cller de flesta av dem har rākat få den uppfattningen som rättesnöre för sitt eget handlande att kritik i en sakfråga är personligen förolämpande. Måhända är den förvärvad i tjänst hos stora arbetsgivare, stat, kommun och stora industrier, där de flesta är anställda och där god ton föreskriver ödmjukhet hos de underordnade tjänstemännen. Så långt synes det emellertid innu inte ha gått att inte den rena velleitén möts med tillbörligt förakt, och däri finns kanske fröet till bättring.

Skilderingen här skulle vara i stort sett riktig på vilket skandinaviskt land den än tillämpades. Likväl finns undantag och goda sådana. Förebilder finns också, främst kanske en amerikansk publikation, Proceedings of the American Society of Civil Engineers, där diskussionsteknikken är driven till fulländning och där den handlas av en skicklig redaktion. Vad vi torde behöva är en ingenjörstidskrift med en fördomsfri och klok redaktör, som med fackkunniga medarbetares hjälp förmår att blåsa liv i den tynande ingenjörsdebatten. Tekniken skulle må väl däray, och dess utövare skulle slippa ut ur den instängda luft de nu andas.

DAGENS NYHETER
TEGELBACKEN, STOCKHOLM 1
Telefon: 22 40 00
Telegramadress: *Dagnyheter*,
Postgiro 1618 (för annonser)
Nummer 1417 (för prenumeration)

Chefredaktör: *Herbert Tingsten.*
(Träffas säkrast kl. 13.30—14.30)
Politisk huvudredaktör:
Leif Ahlberg.
Redaktionschef och ansvarig utgivare: *Sten Rudmark.*
Dagens Nyheters Aktiebolag.
Verkst. direktör: *Helge Hedberg.*

PRENUMERATIONSPRISER
A Stockholmstidningar
Månad . 4: 75 Kvartal .. 13: 75
Halvår .. 27: — Helår .... 54: —
BENÄGNA ANNONSPRISLISTA daterad 12/5 1950 tillhandahålles på begäran.
Dagens Nyheters Tryckeri, Stockholm

En dansk naturdyrkare

KNUD POULSEN, journalist, globetrotter, naturdyrkare, dödförfyra år sen, hör inte till namnets största berömbetare. Hos oss är han föga känd. Men i Danmark har han vunnit en trofast publik genom sina resesskildringar och blomstermålningar; det är en förening av lyriam, folklig inställning och ganska barskt humör i hans käserier. Länge reste han jorden runt på mer än ättio dagar; efter vad hah själv upplyser har han sett solen gå ner i fem världsdelar. Det egendomliga är att av denna flygande korrespondent med sin lust på vida horisonter till sist blev en enstörring på bondlandet, som

vandlingen." Salto är i själva verket en talesman för den ahstrakta konsten, och man finner mycket i hans filosofi som överensstämmer helt med uttalanden av moderna skrivande konstnärer som Klee eller Bazaine.

Axel Salto ilskar sitt material för mycket för att sväva ut i det blå; renomeanget har hela tiden kontakt med materien och bygger i stor utsträckning på de tekniska förutsättningarna. De publicerade diktverken, "Den galaindede Tyrk", en balett, och "Pugilesjen", en prosadikt, är uttryck för samma "dynamiske" åskådning som keramiken. "Den spirende stil" är en av de vackraste och mest välgjorda konstböcker som kommit från på senare år. Den är synnigt illustrerad med fotografier av keramiska arbeten, tekniska skisser, färgstrimit och utkast till tygtryck. Tryck och band har utförts av J. H. Schultz Universitets-Bogtrykkeri, och bildmaterialet är tryckt i offset av J. Chr. Sørensen & Co. A.-S. Upplagan är 1.211 exemplar, varav 511 är signerade och numrerade och förnedda med originallederingar av konstnären. Boken distribueras av H. Hagerups Boghandel, Köpenhamn.

TORSTEN BERGMARK

gjorde sin trädgård till sin värld och visade sig besitta den danska idyllikerns öga för detaljer och förmåga att se det stora i det lilla.

Hans paradis hette Djursland, halvön i östra Jylland vid Kattegatt. Härifrån hämtade han motiven till de *Breve fra Ensomheden* (Gyldendal. Pris 9: 75 d. kr.) som utkom i mitten på trettitalet och nu föreligger i ny upplaga. De är skrivna av en femtiårsman som behållit sinnet friskt och trösttar sig i motgångar och besvärlighetor med sin skönhetsglädje inför naturens stora skådespel, årstidernas växlingar, djurens och växternas under, väder och vind. Hans stil är full av små fina observationer och lyfter sig plötsligt till prosapoemet som personifierar naturföreteelserna. Man får inte bara höra om fru April och fröken Maj; på ett par tre sidor framföre tridgårdens hela blomstersällskap som små damer i olika toaletter, och det blir för mycket. Men han släpper inte sin livsfilosofi och bokens huvudtema: "Jo mindre Eas Rige bliver, desmere maa man holde av det, selv en ganske lille Plet kan man elske større naar man vil."

Detta är alltså idyllikern, natursvärmaren. Han kan verka pretiös och gammaldags ibland, men hans idyll är ingalunda av det slaget som bräker. För vikterna och djuren glömmer han inte människorna, och hans människor är traktens bönder och "husmænd" med deras tragiska slit under skattetrycket. Det är idyllens revers. Tiderna är onda; de politiska molnmassorna drar upp över horisonten.

Keramisk diktare

ÄR KERAMIKEN i vår tid en konstart som kan jämställas med måleriet och skulpturen? Det beror naturligtvis i högsta grad på utövarna. Det mesta man ser måste nog hänföras till konsthantverk eller konstindustri. Axel Salto i Danmark hävdar keramikens möjligheter som självständig konstart, materialets konst, vid sidan av målerist, som är färgens, och skulpturen, som är formens konst. Han kan göra det med skäl. Själv är han en av de få som så lidelsefullt har dyrkat keramiken att den kunnat fyllas av det starkaste uttryck. Många av hans ting är mycket mera än bara dekorations- eller bruksföremål.

Till Axel Saltos 60-årsdag har Grafisk Cirkel sänt ut en bok med titeln *Den spirende stil* (60:— dа. Kr.). Den ett förord av Paul la Cour och en efterskrift av Nils Palmgren om Salto som textil konstnär är det Salto själv som skrivit texten, både poesi och prosa. Titeln, Den spirende stil, är namnet på den sista fasen i Saltos konst, men den rymmer också en livsåskådning. Konst och livsåskådning är för resten oskiljaktiga hos Salto, det märker man redan efter en stunds läsning; han är en djupt anförande konstnär och dessutom en diktande.

Till en början är man kanske skeptisk inför hans filosofi, men man tänker att en konstnär gärna kan få prata strunt bara han behärskar sitt eget egentliga område, tills man märker att han verkligen menar något alldeles bestämt med till exempel en så vag fras som "den i tingen inbebondde kraften". Salto syftar på de vetenskapliga experiment som indiern sir Jagadis Chunder Bose har gjort med elektriska utsträkningar, plantors och metallers reaktion inför stimulans. Det är sådana svårbestämbara energiskiller som Salto avser när han talar om den i tingen inneboende kraften, ett begrepp som konstnären har till uppgift att ge ett konkret uttryck. Man måste erkänna att Salto ibland har lyckats med någonting i den vägen.

Vas i spirande stil.

De stilfaser som Salto nämner i övrigheten av sin konst och som har utvecklats ur varandra är "den riffede stil", "den knoppede stil" och "den spirende stil". Den knoppede stil bygger direkt på omedelbart studerade enskildheter i naturen, medan den spirende stil däremot skildrar en rörelse, ett växande. Den knoppande grenen är alltså naturalistiskt förebild. Men det är inte fråga om någon naturalism av Jugendstilskaraktär, vilket kunde ligga nära till hands. Salto framhåller att det hela tiden arbetas med dekorativa verkningar som är keramiskt betingade. "Vasen är som en levande organism, kropp knoppas, knopparna vecklar ut sig..."

Bland arbetena i den spirende stil finns några, som Salto kallar dekorativa, "förenål som vid sidan av sina synbara egenskaper äger vissa andra, dolda, som skiljer ut dem från omgivningen, ting som det vilar en förhannelse över eller som har ett särskilt öde". Salto har gjort några piggs vaser i den spirende stil, en del av dem är milda och vänliga, "de berättar om glädjen att vara, om ljus lycka", piggarna är mjuka som smeker. Hos en annan vas har samma piggar utan större synbara förändringar blivit taggar och törnen, det är den demoniska vasen. "helt skamlöst ställa på konstens form och innehåll. "När nu vetenskapen tenderar mot en definition av materien som svängningstal måste rörelsens grundläggande princip påtvingas sig som konstnärligt ledmotiv: kraftens ström, övergången från en form till en annan, förnedda med originallederingar av konstnären. Boken distribueras av H. Hagerups Boghandel, Köpenhamn.

TORSTEN BERGMARK

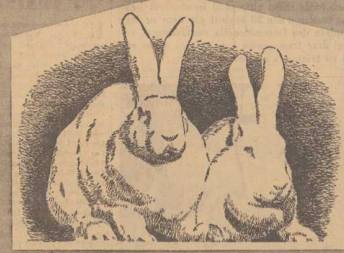

Om dubbla kromosomer — och reklam

Det finns faktiskt en viss likhet mellan kromosomforskaren och den moderne annonsbyrålmannen.

Liksom vetenskapsmannen genom korsningar och andra experiment kan få fram växter och djur av fördubblad storlek, så kan en skicklig och målmedvetet arbetande annonsbyråman skapa reklam med kraftigt förstorad verkan.

Där kromosomforskaren studerar växtsätt och cellbildning, studerar annonsbyråmannen för företaget, marknaden och produkten. Han samlar fakta och nya uppslag, han "korsar" egna och andras erfarenheter och samordnar noggrant de olika synpunkterna, så att den bärande reklamidén och det slutliga försäljningsbudskapet skall ha förutsättningar att ge en kraftigt växande försäljning.

Har Ni ett reklamproblem, kan ett intimt samarbete med något av våra kontor måhända också resultera i ett försäljningsresultat med starkt ökad effekt.

Försäljningsidéer • Marknadsundersökningar • Varumärken, förpackningar Industriell formgivning • Annonsering i in- och utlandet • Trycksaker Pressurklipp

AB SVENSKA TELEGRAMBYRÅN
av Svenska Tidningsutgivareföreningen auktoriserad annonsbyrå
STOCKHOLM GÖTEBORG MALMÖ HÄLSINGBORG
Representanter över hela världen

1:a VALKRETSEN

Nicolai, Maria, Sofia, Katarina, Högalid församlingar

Fram till val
FOLKPARTIET

Larsson, Yngve fil. dr, stadsfullmäktig	Eriksson, Ulla överpostexpeditör
Carlberg, Charles 1:e stationsskr., stadsfullmäktig	Elmblad, Martin guldsmed
Viktorin, Folke försäkringstjänsteman	Westerberg, Åke socialassistent
Braathen, Mix Anker fru, stadsfullmäktig	Hägglund, Vera rektor
Canholm, Eric handlande	Lorang, Carl tapetserarmästare
Dahlström, Gunvor sjuksköterska	Sundelin, Ingeborg skolsköterska
Personne, John-Eric pol. mag.	Wickström, Arne köpman
Rahmqvist, K. V. (Valle) folkskollärare	Östlund, Einar kamrer
Bergman, Gösta lektor	Aakhult, Ingrid fil. mag.
Sjödén, Tora fru	Lindgren, Brita Emma fru

Stadsfullmäktigval

ALLMÄNNA LISTAN

folkpartiet

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.